

сж живѣли не за себе си, а за ползата и доброто на ближнитѣ си, на народътъ си. Тѣхния високонравствененъ и до висша стѣпень безукоризненъ животъ се е спосрѣщаль съ всехвалнитѣ имъ дѣла и дѣлбоки, че и здрави религиозни убѣждения, останали непожтнати до смъртния имъ часъ. Тѣхната просвѣтителна дѣятелность между другоплѣмянницитѣ и Славянитѣ на убѣждава по единъ най положителенъ начинъ, че тѣ сж наистина велики хора отъ първа величина. Идеалнитѣ личности на святитѣ братя и тѣхното безукоризненно служение на дѣлото за просвѣтавяването на Славянитѣ, поради мжчно-прѣодолимитѣ спжнки, които сж се изпрѣчвали на пжтя имъ, се истжевжтъ по явно съ своитѣ високо-нравствени достоинства и заслуги, всрѣдъ борбата, тѣжкитѣ послѣдици на която тѣ не еднаждъ сж опитвали на гърбътъ си. Съ своитѣ неуморими трудове, тѣ сж положили основното начало—крайжгълния камжкъ—на новия животъ на Славянитѣ; ей, нѣщо повече: Тѣ ги опжтили, че и сами сж ги водили за ржка къмъ най честитото и

тя), които не сте търсили награда и заплата за трудоветѣ си отъ хората.

Частно за св. Кирила, ученикътъ му св. Климентъ се изразява тѣй въ похвалното си слово къмъ него: „Божията прѣмждрость си направи храмъ въ сърдцето му.“

„Той като крилатъ е прилиталь гдѣ—какъ се е явявала нужда да се избличи хулата на Бога и съ ясни примѣри е отмахваль съблазнитѣ и училь на правата вѣра.“